

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: H. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Petrem Hrabákem, advokátem, se sídlem K. H. Máchy 344, Most, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, zastoupenému Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem nám. Míru 336, Litvínov, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010, č.j. 434/UPS/2009-3, ev.č. 210847/2009/Duch,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 26.4.2010, č.j. 434/UPS/2009-3, ev.č. 210847/2009/Duch, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, stavebního úřadu, ze dne 21.7.2009, č.j. SÚ/787/2009-330-Ga, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit žalobkyni** náhradu nákladů řízení ve výši 18 800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010, č.j. 434/UPS/2009-3, ev.č. 210847/2009/Duch, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, stavebního úřadu, ze dne 21.7.2009, č.j. SÚ/787/2009-330-Ga, kterým bylo žalobkyni nařízeno odstranění změny stavby (herny Krijcos) provedené v části 1. NP budovy „Středisko občanského vybavení SEVER, č.p. 344, ul. K. H. Máchy v Mostě“ na pozemku p.č. 6398/48 v k.ú. Most II, bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu.

Současně se žalobkyně domáhala zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobkyni bylo rozhodnutím o odstranění stavby uloženo uvést stavbu do stavu odpovídajícího rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1, kterým bylo povoleno užívání předmětné stavby jako „kulturně společenského zařízení“. Dle žalobkyně je důvodná pochybnost o tom, že žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy, a to zejména z následujících důvodů.

Nedošlo ke změně užívání stavby, resp. její části, kde zůstal zachován a nezměněn její „kulturně společenský účel“ v souladu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1, když pod tento druh užívání lze subsumovat aktuální způsob užívání herna+kavárna+bar. Původně byl uvedený prostor užíván 22 let jako restaurace s hudební produkcí a taneční sálem.

Provedené stavební úpravy byly v minulosti buďto řádně ohlášeny podle tehdy platného zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“), a nedošlo k transformaci do stavebního povolení nebo institutu ohlášení tyto stavební úpravy nepodléhaly, když nezasahovaly do statiky stavby, neměnily její vnější vzhled a neměnil se ani účel užívání, když od počátku byly předmětné prostory užívány jako restaurace s hudební produkcí a tanečním sálem, modifikované do kavárny s barem a hernou s hracími automaty. Případně stavební úřad na základě ohlášených změn užívání nezahájil řízení podle § 85 a § 76 až § 74 starého stavebního zákona, když ze strany vlastníka stavby prokazatelně obdržel v písemné formě ohlášení změn, které s odvoláním na ustanovení § 85 starého stavebního zákona je považováno za návrh na zahájení řízení, kde bude per analogiam postupováno podle ustanovení § 76 až § 84 starého stavebního zákona.

Dále žalobkyně vyjmenovala ohlášení, která se dle jejího názoru týkají předmětné stavby a byla předložena příslušnému stavebnímu úřadu po právní moci kolaudačního rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1. Jedná se o následující ohlášení:

- ohlášení stavebních úprav ze dne 22.5.1989 podané Jednotou SD Most,
- ohlášení stavebních úprav ze dne 28.5.1989 podané Jednotou SD Most,
- ohlášení drobné stavby ze dne 27.9.1993 podané J. K.,
- ohlášení stavebních úprav ze dne 18.10.1995 podané společností Sympakt trade s.r.o.,
- ohlášení stavebních úprav ze dne 9.11.1995 podané E. S.,
- ohlášení změny užívání stavby ze dne 24.1.2002 podané žalobkyní,
- doplnění ohlášení změny v užívání ze dne 25.1.2002 podané žalobkyní,
- ohlášení ze dne 28.5.2003 podané žalobkyní,
- doplnění ohlášení ze dne 19.12.2003 podané žalobkyní,
- ohlášení údržby a stavebních úprav ze dne 19.4.2006 podané žalobkyní a
- doplnění ohlášení ze dne 7.5.2006 podané žalobkyní
- sdělení Magistrátu města Mostu k ohlášení údržovacích prací ze dne 13.6.2003, č.j. SÚ 2464/2003-330-čp.344-Ib.

Žalobkyně dále zdůraznila, že na ohlášení se vztahovala právní úprava obsažená v § 57 odst. 2 starého stavebního zákona, dle kterého pokud není stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne oznámení stavebním úřadem, že stavební úřad souhlasí s provedením stavebních úprav nebo v téže lhůtě nestanoví stavební úřad, že ohlášená drobná stavba, úprava nebo údržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést. Dle žalobkyně na uvedená ohlášení stavební úřad nereagoval nebo výslovně souhlasil.

Dále žalobkyně zdůraznila, že předmětné prostory měly povolené užívání jako „kulturně společenské zařízení“. Tento vágní pojem není v právním řádu nijak definován.

Aktuálně jsou prostory užívány jako „kavárna a herna“. Trvá tedy na tom, že u předmětných prostor nedošlo ke změně jejich užívání, když pojmy „kavárna“ a „herna“ lze nepochybně subsumovat pod obecnější pojem „kulturně společenské zařízení“. Tomu dle žalobkyně rovněž odpovídá skutečnost, že stavební úřad nepovažoval za nutné po ohlášení změny užívání k dané změně vydávat stavební povolení. Žalobkyně trvá na tom, že podáním ze dne 24.1.2002 byla řádně ohlášena změna užívání stavby z původní prodejny „Zlatnictví – klenoty“ na „herna/výherní hrací automaty“ a podáním ze dne 25.1.2002 byla ohlášena příslušnému stavebnímu úřadu další změna užívání na „cukrárnu – kavárnu“.

Žalobkyně trvá na tom, že stavebně technický stav předmětné části stavby (tj. prostorová dispozice, příčky, účelové určení místností apod.) je v nezměněné podobě od počátku roku 2003, kdy stavbu navštívil Ing. Z. M. ml., soudní znalec, který kontroloval provedení stavebních úprav a údržby. Žalobkyně o dodatečné povolení stavby požádala po zahájení řízení o odstranění stavby, přestože k tomu nebyla povinna pouze ve snaze respektovat autoritu stavebního úřadu.

Žalobkyně spatřuje zásadní rozpor v postupu stavebního úřadu, kdy v minulosti nijak nereagoval na výše uvedená ohlášení a následně po provedení kontrolní prohlídky ze dne 5.3.2009 v části stavby užívané v současnosti jako kavárna, bar a herna rozhodl o odstranění stavby a uvedení stavby do stavu dle stavební dokumentace, která byla součástí kolaudačního rozhodnutí z roku 1984.

Pro úplnost žalobkyně poznamenala, že v rámci řízení o dodatečném povolení stavby orgány hygieny a požární orgány shledaly, že předmětné prostory nemají po stránce souladu s hygienickými a protipožárními předpisy žádných závad.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný tvrdí bez bližšího určení, že žalobkyní uváděná ohlášení se netýkají prostoru herny Krijcos umístěné v 1. NP budovy Střediska občanského vybavení „SEVER“, ale jiných částí 1. PP a 1. NP této budovy.

Zdůraznil, že v odvolacím řízení zkoumal, zda je stavba užívána v souladu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1. Tímto kolaudačním rozhodnutím bylo povoleno užívání stavby budovy Střediska občanského vybavení „SEVER“ jako kulturně společenského zařízení. Předmětem řízení o odstranění stavby je část stavby této budovy umístěná v 1. NP. Tato část stavby byla dle předložené dokumentace zkolaudována jako restaurace. Podrobný popis jednotlivých místností a původní účel jejich užívání je uveden v protokole z kontrolní prohlídky, který je nedílnou součástí spisu. Součástí protokolu je výkresová dokumentace původního stavu se zakreslením provedených nepovolených stavebních úprav. Z výkresu je patrné, že prostory které původně sloužily jako restaurace, sociální zařízení, předsín, úklidová komora, kancelář vedoucího, výčep, příruční sklad, umývárna bílého nádobí, výdej a provozní chodba, byly vybouráním příček odstraněny a nově vzniklý prostor je nyní používán jako kavárna. Vybudováním nových příček v původních prostorách přípravný a sociálního zařízení pro personál vzniklo sociální zařízení pro hosty. Místnost původně užívaná jako varna byla příčkou s okenním otvorem rozdělena a část je nyní užívána jako kancelář. Umývárna černého nádobí je nyní sklad. V části, která byla původně určena jako jídelna, je nyní herna. Hernou se dle žalovaného dle § 17 odst. 9 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, rozumí místnost (soubor místností) určená zejména k provozování výherních hracích automatů. Skutečnost, že předmětný prostor je užíván jako

herna, vyplývá z protokolu z kontrolní prohlídky a fotodokumentace pořízené stavebním úřadem, která je součástí protokolu. Žalovaný trvá na tom, že uvedené stavební úpravy vyžadovaly dle § 104 odst. 2 písm. n) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „nový stavební zákon“), ohlášení stavebnímu úřadu, neboť se jedná o úpravy, jimiž došlo ke změně dispozičního řešení uvnitř předmětných prostor, a tím byl změněn účel užívání jednotlivých místností stanovený výše citovaným kolaudačním rozhodnutím. Žalovaný trvá na tom, že užívání části stavby jako herny je oproti původně povolenému účelu, kterým byla jídelna, podstatnou změnou v užívání stavby, která podle § 126 odst. 2 nového stavebního zákona vyžadovala písemný souhlas stavebního úřadu.

K tvrzení žalobkyně, že stavební úpravy byly řádně stavebnímu úřadu ohlášeny, žalovaný uvedl, že žalobkyně jako vlastník stavby je dle § 154 odst. 1 písm. e) nového stavebního zákona povinna uchovávat po celou dobu trvání stavby dokumentaci jejího skutečného provedení, rozhodnutí, osvědčení souhlasy, ověřenou projektovou dokumentaci, popřípadě jiné důležité doklady týkající se stavby. Žalobkyně tedy mohla řádné ohlášení stavebních úprav prokázat v řízení o odstranění stavby, což neučinila. Předložená ohlášení stavebnímu úřadu o provedených stavebních úpravách se netýkají dle žalovaného prostor herny Krijcos umístěných v 1. NP. Žalovaný uvedl, že z jednání žalobkyně, kdy sama požádala o dodatečné povolení změny stavby, je zřejmé, že si byla vědoma toho, že jednala v rozporu s právními předpisy. Tomu dle žalovaného nasvědčuje i obsah podaného odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, kde žalobkyně uvedla, že postup stavebního úřadu byl bezchybný a v souladu s právními předpisy a je pouze její chybou, že ve stanovené lhůtě nepředložila požadované podklady k řízení o dodatečném povolení stavby nebo nepožádala o prodloužení lhůty pro předložení podkladů potřebných pro dodatečné povolení provedené změny stavby. Dle žalovaného stavební úřad na základě pravomocného usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby nemohl postupovat jinak, než nařídít odstranění nepovolených stavebních úprav.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou doručenou soudu dne 8.10.2010, ve které uvedla, že veškeré stavební úpravy, údržba a jiné změny byly důsledně ohlašovány stavebnímu úřadu. Žalobkyně dále uvedla, že existuje další ohlášení ze dne 24.8.2005, kterým měly být ohlášeny stavební úpravy.

Dále žalobkyně uvádí, že v rozhodnutí o odstranění stavby je uvedeno, že se nařizuje odstranění části stavby provedené v 1. NP budovy, ovšem část stavby, o kterou se ve stavebním řízení jedná, je umístěna v 2. NP, tudíž provozovna kavárna s hernou v 1. NP budovy, která má být podle předmětného rozhodnutí odstraněna, neexistuje. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně předmětné rozhodnutí stavebního úřadu za nicotné. Žalobkyně zdůraznila, že v kolaudačním rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1, je výslovně uvedeno, že v daném případě se jedná o budovu se dvěma nadzemními a dvěma podzemními podlažími. Podle uvedeného kolaudačního rozhodnutí se část budovy, již se týká rozhodnutí o odstranění stavby, nachází v 2. NP. Žalobkyně trvá na tom, že skutečnosti uvedené v předmětném kolaudačním rozhodnutí, zejména pokud se jedná o očíslování a pojmenování jednotlivých částí budovy, je nutno respektovat podle zásady presumpce správnosti správních aktů. Tak tomu bylo ve veškerých předchozích žádostech, ohlášeních a podáních adresovaných stavebnímu úřadu.

Dále zdůraznila, že stavebně technický stav budovy byl po provedení velké údržby, opravy a stavební úpravy dle ohlášení ze dne 23.8.2005 a ohlášení ze dne 19.4.2006 zcela totožný se současným stavebně technickým stavem budovy a nedošlo k žádným změnám.

Rovněž zdůraznila, že předmětné prostory budovy stále slouží „kulturně společenským účelům“, ke kterým byly původně zkolaudovány.

Ke své žádosti o dodatečné povolení stavby uvedla, že k němu přistoupila jen na nátlak správních orgánů. Pokud v odvolání uvedla, že postup stavebního úřadu byl v souladu správními předpisy, měla tím na mysli, že je oprávněný požadavek stavebního úřadu, aby byla zajištěna kompletní dokumentace skutečného stavu provedení stavby a byl uveden do souladu skutečný stav s dokumentací uloženou na stavebním úřadě.

Dále žalobkyně vyjádřila názor, že stavební úřad měl stavbu dodatečně povolit, neboť pro povolení stavby s ohledem na souhlasné stanovisko orgánu hygieny a Hasičského záchranného sboru vyjádřeného při místním šetření byly dle žalobkyně naplněny hmotněprávní podmínky pro dodatečné povolení stavby.

Dále poukázala žalobkyně na skutečnost, že stavební úřad postupoval v rozporu s právními předpisy, neboť i přes řádné zmocnění právního zástupce žalobkyně doručoval písemnosti nikoli právnímu zástupci, ale přímo žalobkyni. V této skutečnosti spatřuje nesprávný úřední postup.

Následně žalobkyně v podání ze dne 12.10.2010 zdůraznila, že v rámci správního řízení byly některé písemnosti doručovány přímo žalobkyni a nikoli jejímu právnímu zástupci. Tato skutečnost měla dle žalobkyně podstatný vliv na průběh řízení v předmětné věci i v jiných správních řízeních souběžně vedených.

V následném podání ze dne 3.11.2010 pak žalobkyně opakovaně zdůraznila, že jako zásadní nedostatek žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje nesprávné označení podlaží, ve kterém se má nacházet stavba, která má být odstraněna. Zdůraznila, že označení podlaží použité v žalobou napadeném rozhodnutí je rovněž v rozporu s obecně užívanou metodikou označování podlaží ve stavbách.

Následně prostřednictvím e-mailu dne 22.5.2011 zaslala žalobkyně podání datované dnem 3.11.2010, ve kterém zdůraznila, že součástí řádně stavebnímu úřadu podaného ohlášení ze dne 10.9.2006 je i projektová dokumentace na realizaci provozovny „Herna-bar“. Žalobkyně dovozuje, že vzhledem ke skutečnosti, že stavební úřad na uvedené ohlášení nijak nereagoval, platila zákonem předpokládané fikce souhlasu s ohlášenými změnami.

V podání ze dne 23.3.2012 žalobkyně informovala soud, že ve vztahu k předmětné budově probíhalo i jiné stavební řízení, ve kterém bylo shledáno samotným stavebním úřadem chybné označení poschodí v budově jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí k odvolání žalobkyně v rámci autoremedury. Poukázala i na skutečnost, že počet podlaží budovy má mimo jiné i vliv na daňové povinnosti vlastníka budovy.

Právní zástupce žalobkyně se z jednání soudu omluvil s tím, že souhlasí s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Právní zástupce žalovaného při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále konstatoval, že stěžejní otázkou pro daný případ je, zda žalobkyně ohlásila řádně a včas stavební úpravy, jak sama tvrdí. Trval na tom, že žalobkyně stavební úpravy řádně a včas neohlásila. Dle jeho názoru z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyní předložené listiny se netýkaly herny v prvním nadzemním podlaží daného objektu.

Tuto skutečnost dle názoru žalovaného dokládá i fakt, že žalobkyně požádala o dodatečné stavební povolení, přičemž následně nedoložila v lhůtě požadované dokumenty a případně ani nepožádala o prodloužení lhůty k jejich předložení.

Při tomtéž jednání soud provedl rekapitulaci žalovaným předloženým správním spisem. Vedle toho soud přikročil i k provedení důkazů listinami předloženými žalobkyní podle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a to kopií ohlášení stavebních úprav ze dne 22.5.1989 podaného Jednotou SD Most, kopií ohlášení stavebních úprav ze dne 28.5.1989 podaného Jednotou SD Most, kopií ohlášení drobné stavby ze dne 27.9.1993 podaného J. K., kopií ohlášení stavebních úprav ze dne 18.10.1995 podaného společností Sympakt trade s.r.o., kopií ohlášení stavebních úprav ze dne 9.11.1995 podaného E. S. kopií ohlášení změny užívání stavby ze dne 24.1.2002 podaného žalobkyní, kopií doplnění ohlášení změny v užívání ze dne 25.1.2002 podaného žalobkyní, kopií ohlášení ze dne 28.5.2003 podaného žalobkyní, kopií doplnění ohlášení ze dne 19.12.2003 podaného žalobkyní, kopií ohlášení údržby a stavebních úprav ze dne 19.4.2006 podaného žalobkyní a kopií doplnění ohlášení ze dne 7.5.2006 podaného žalobkyní a kopií sdělení Magistrátu města Mostu k ohlášení udržovacích prací ze dne 13.6.2003, č.j. SÚ 2464/2003-330-čp.344-Ib.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Zcela primárně se soud zabýval otázkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, na kterou žalobkyně ve svých podáních poukázala.

Otázkou posouzení nicotnosti správního aktu se již v minulosti zabýval v obecné rovině Nejvyšší správní soud. Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2008, č.j. 8 Afs 78/2006-74, vyplývá, že doktrína i judikatura nicotnost a nezákonnost od sebe důsledně odděluje, přičemž toto oddělení má pro právní účinky dotyčného aktu zcela zásadní důsledky. Nezákonné, avšak nikoli nicotné, rozhodnutí je existující, právně závazné a případně vynutitelné, dokud není zrušeno, přičemž se vychází z presumpce jeho správnosti. To znamená, že pro nezákonnost je rušeno jen v případě, že je patřičným způsobem, tedy užitím příslušných právních prostředků ve stanovených lhůtách, napadeno. Jinak i objektivně nezákonné rozhodnutí zůstává existující a právně závazné, takže pokud vůči němu nebyly uplatněny příslušné právní prostředky či tyto prostředky byly uplatněny například opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, nelze takové rozhodnutí již odstranit. Naopak na nicotné rozhodnutí se bez ohledu na to, zda jeho nicotnost byla či nebyla deklarována, vždy hledí jako na neexistující, zdánlivé, které nezakládá práva ani povinnosti a které nemusí být respektováno. Veřejnou mocí dokonce nesmí být ani

vynucováno. V citovaném rozhodnutí je uvedeno, že: „*Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, paakt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, pročez tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky.“*

Dále pak dle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozhodnutí ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96, je nicotným správní akt, „*který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“*

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě z podstaty věci případné odchylné označení podlaží v rozhodnutí o odstranění stavby a v žalobou napadeném rozhodnutí oproti kolaudačnímu rozhodnutí na předmětnou stavbu nedosahuje uvedený nedostatek takové intenzity, aby mohlo jít o nicotný správní akt. K tomuto závěru dospěl soud s ohledem na provázanost výroku uvedených rozhodnutí na obsah jejich odůvodnění, kdy i osobám, které nebyly přímo účastníky daného správního řízení, je po prostudování uvedených rozhodnutí a jejich odůvodnění seznatelné, jakých staveb se daná řízení týkají.

Následně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu a dospěl k závěru, že minimálně v rozsahu včasné žalobkyní uplatněných námitek jsou daná rozhodnutí přezkoumatelná.

Soud proto přistoupil k posouzení jednotlivých námitek uplatněných žalobkyní v žalobních bodech. Na tomto místě však musí soud poznamenat, že žalobkyně uplatnila svoje námitky nejen v rámci podané žaloby, ale nové námitky uvedla i ve své replice. Proto se soud věnoval otázce včasnosti uplatnění jednotlivých žalobních bodů. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**. Podle § 40 odst. 1 s.ř.s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti

určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanovuje, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném konkrétním případě z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 29.4.2010. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby a formulaci žalobních bodů bylo tedy úterý 29.6.2010. Samotná žaloba, která byla k poštovní přepravě právním zástupce žalobkyně předána dne 16.5.2010 byla podána nepochybně včas. Ovšem replika podaná osobně právním zástupce žalobkyně dne 8.10.2010 byla podána po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobní body nově uplatněné až v této replice a v podáních, které následovaly po replice, je nutno vyhodnotit jako žalobní body uplatněné opožděně. Jedná se konkrétně o námitku nesprávného označení podlaží, v němž se má nacházet stavba, jejíž odstranění je nařizováno, a námitka nesprávného doručování písemností v rámci správního řízení. Tyto námitky je nutno vyhodnotit jako opožděné. Otázkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu a otázkou obecné přezkoumatelnosti uvedených rozhodnutí se sice soud zabýval, ovšem nikoli na základě námitek vznesených žalobkyní, ale s ohledem na skutečnost, že nicotnost a nepřezkoumatelnost patří ke skutečnostem, ke kterým soud přihlíží z úřední povinnosti. Ovšem námitka nesprávného postupu při doručování v rámci správního řízení je námitka, kterou lze přezkoumat výhradně na základě včasné vznesené námítky. S ohledem na výše uvedené se tedy soud touto námitkou vůbec nezabýval.

V samotné žalobě je pak v podstatě jedinou námitkou námitka, kterou žalobkyně namítá, že v daném případě nedošlo ke změně způsobu využití předmětné stavby bez příslušného rozhodnutí, neboť předmětné prostory stále slouží způsobu využití „kulturně společenské zařízení“, jak bylo vymezeno v kolaudačním rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1, a současně ve vztahu ke změnám vnitřního prostorového uspořádání budovy byla v minulosti řádně stavebnímu úřadu zaslána příslušná ohlášení.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že dne 5.3.2009 proběhla kontrolní prohlídka. V rámci této kontrolní prohlídky byl porovnáván faktický stav budovy se stavební dokumentací, která byla podkladem pro vydání kolaudačního rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1. Na základě skutečností zjištěných při kontrolní prohlídce bylo přípisem ze dne 6.3.2009, č.j. SÚ 787/2009-330-Ga, zahájeno se žalobkyní řízení o odstranění nepovolené stavby. Dne 30.3.2009 žalobkyně požádal o dodatečné povolení změny stavby. Usnesením ze dne 26.6.2009, č.j. SÚ 1085/2009-330-Ga, bylo zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby pro neodstranění nedostatků žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalobkyně toto rozhodnutí nenapadla opravným prostředkem a toto usnesení nabylo právní moci dne 16.7.2009. Následně bylo pokračováno v řízení o odstranění stavby a dne 21.7.2009 bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby č.j. SÚ 787/2009-330-Ga. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla včasným odvoláním, ve kterém uvedla, že po formální stránce považuje postup stavebního úřadu za bezchybný a v souladu s novým stavebním zákonem. Dále v odvolání konstatovala, že objednala vypracování všech potřebných dokumentů a předala stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci provedených změn zpracovanou firmou KAP ATELIER s.r.o. Ostatní požadavky stavebního úřadu, zejména závazná stanoviska Hasičského záchranného sboru a Krajské hygienické stanice se dle sdělení žalobkyně nepodařilo ve stanovené lhůtě zajistit a bylo její chybou, že nepožádala o prodloužení lhůty

k dodání těchto dokladů. Žalobkyně dále uvedla, že provedení stavebních úprav bylo nezbytné z hlediska dodržení hygienických a bezpečnostních předpisů, které byly vydány v poslední době a platí v EU. Zavázala se dále do 30 dnů doložit veškeré podklady nutné pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Z výše nastíněného obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení zaujala velice pasivní postoj a ve svém odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby neuplatnila prakticky žádné relevantní odvolací námitky. Svoji zásadní námitku, že nedošlo ke změně užívání stavby bez rozhodnutí stavebního úřadu a že všechny předchozí stavební úpravy byly provedeny na základě řádně provedených ohlášení, uplatnila žalobkyně až v rámci své žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Otázkou možnosti uplatnění důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce neuplatnil v rámci odvolacího řízení, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 26.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62. V tomto rozhodnutí dospěl rozšířený senát k závěru, že žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Dále rozšířený senát ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„Rozšířený senát se především neztotožnil s názorem, že rozsah přezkumné činnosti soudu by mohl být jakkoliv určován ustanovením § 5 s.ř.s. Toto ustanovení je systematicky zařazeno v části první, hlavě druhé s.ř.s. upravující pravomoc a příslušnost soudů, tj. základní podmínky řízení. Je jím vyjádřena zásada subsidiarity soudního přezkumu, nicméně toto ustanovení má dopad na řešení otázky přístupu k soudu a přípustnost žaloby, nikoliv na stanovení mezí, ve kterých bude napadené správní rozhodnutí přezkoumáno. Nevyčerpání řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem má tedy s ohledem na ust. § 68 písm. a) s.ř.s. za následek vždy odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., nikoliv zúžení mezí soudního přezkumu.*

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. pak účastníku pro formulaci žalobních bodů předepisuje určité náležitosti, nestanoví mu však žádná omezení, stejně tak nelze omezení rozsahu přezkumné činnosti soudu ohledně některých žalobních bodů dovodit z ust. 75 odst. 2 s.ř.s., a to ani při použití restriktivního výkladu. ... Lze tak shrnout, že případné omezení rozsahu soudního přezkumu nemá oporu v zákoně a ve svém důsledku by bylo v rozporu s celkovou koncepcí správního soudnictví jakožto prostředku ochrany veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob.“

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že argumentace Nejvyššího správního soudu je použitelná i na daný případ, kdy žalobkyně má prakticky jednu zásadní námitku, kterou však neuplatnila v rámci odvolacího řízení. Soud je tedy toho názoru, že žalobkyně je oprávněna tuto svou námitku v rámci soudního řízení uplatnit a není na překážku projednání takové námitky skutečnost, že ji žalobkyně neuplatnila již v odvolacím řízení.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgány porovnávaly současný stav předmětné stavby výlučně ve vztahu ke stavební dokumentaci, která byla přílohou kolaudačního rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1. Oproti tomu žalobkyně konkrétně uvedla celou řadu ohlášení, které se týkaly předmětné budovy. Na uvedenou argumentaci žalobkyně reagoval žalovaný pouhým ničím věcně nepodloženým tvrzením, že daná ohlášení se týkají výlučně jiných částí předmětné budovy, než kterou se

zabývalo rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby ale ani z obsahu samotného správního spisu nikterak nevyplývá, že by se stavební úřad vůbec zabýval otázkou, zda v průběhu více než dvaceti let nedošlo v souladu se zákonem ke stavebním úpravám dané stavby a striktně vycházel výlučně ze stavební dokumentace, která byla přílohou kolaudačního rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1. V tomto směru soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Je třeba zdůraznit, že zejména v řízeních zahajovaných z úřední povinnosti, je třeba, aby orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jehož ověření bude vyplývat rovněž z obsahu správního spisu. Na řádné zjištění skutkového stavu je třeba klást akcent zejména v řízeních o odstranění stavby, kdy je ukládáno vlastníkově stavby odstranění stavby a dochází tak k závažnému zásahu do jeho práv. Rovněž je třeba zdůraznit, že veškeré rozhodné skutečnosti v daném případě mají odraz v rozhodovací a úřední činnosti předmětného stavebního úřadu.

V daném případě z listin, jejichž kopiemi soud provedl důkaz v rámci jednání soudu, vyplývá, že ve vztahu k předmětné budově byla od vydání kolaudačního rozhodnutí ze dne 17.2.1984, č.j. ÚP 69/84/Kr-332/1, ohlášena celá řada stavebních úprav mezi kterými bylo výslovně i bourání nenosných vnitřních příček, zřízení WC pro hosty, vyrovnání schodiště, zkrácení délky přístupu k prodejně, vybourání dveřních otvorů, oprava podlah a provedení obkladů apod. Z uvedeného vyplývá, že není vyloučeno, že alespoň některé ze stavebních úprav, které byly uloženy k odstranění předmětným rozhodnutím o odstranění stavby, byly provedeny po řádném ohlášení stavebnímu úřadu. Správní orgány se však touto skutečností nijak nezabývaly.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že prvostupňový správní orgán i žalovaný vycházeli při vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Současně rozhodl soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. a zrušil i rozhodnutí Magistrátu města Mostu, stavebního úřadu, ze dne 21.7.2009, č.j. SÚ/787/2009-330-Ga, neboť předmětná vada řízení zatěžovala již toto prvostupňové rozhodnutí.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 18 800,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 14 700,- Kč za sedm úkonů právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem JUDr. Petrem Hrabákem [převzetí věci, podání žaloby a podání repliky a podání dalších 4 písemných podání soudu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 1.1.2013], a z částky 2 100,- Kč za s tím souvisejících osm režijních paušálů po 300,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová